

Imparțial

Liliana Trif & Ioan Grigoraș

- Te-aș fi putut urî cu-aceeași forță
De nu te-aș fi iubit cum te iubesc,
Dar prin furtuna vieții ca o torță
Mi-ai luminat destinu', ți mulțumesc

Că n-am rămas pe-o margine de lume
Îngenuncheată-n umbra unui Crist
Să-mi caut printre oameni fără nume
Un înger alb, rătăcitor și trist

Să-mi semene la chip, din întâmplare,
Doar părul alb să-l strângă ascunzând
Atâția ani prin săli de așteptare
Și trenuri care n-au ajuns nicicând.

- Aș fi putut să rătăcesc, minune,
Din stepa arsă până în deșert,
Te-aș fi pierdut, din nou, fără a-ți spune
Cât te iubesc, dar astăzi este cert

Că nu există-n lume întuneric.
Un foc aprins la margini de cuvânt
Ne luminează nopțile feeric,
Noi am adus lumina pe pământ.

Poate-au trecut milenii de tăcere,
Ca doi meteoriți, secvențial,
Am așteptat o nou-aliniere
Când Venus ne-a unit imparțial.

Liliana Trif & Ioan Grigoraș